

(POLİTİKA)

kim kimdir? ne nedir?

Militarizme karşı mücadele, Kürt sorununda çözümsüzlüğe karşı mücadele ve emek düşmanı politikalara karşı mücadele enternasyonalist sosyalistlerin öncelikli hedefidir. Ancak şu gerçeği gözden kaçırmamak gerekir ki o da bugün verili durumu aşmanın yöntemi bu üç mesele etrafında bir güç birliğinden geçmektedir. Bu güç birliğinin merkezine de Kürt ve Türk emekçileri, enternasyonalist sosyalistler ve Kürt özgürlük hareketi oturmalıdır.

DİLAY İNKAYA

Tüm dünyayı etkisi altına alması beklenen ekonomik kriz tufanından en fazla etkilenecek ülkelerden biri olan Türkiye'de neoliberal politikalar AKP eliyle tam gaz sürdürülüyor. Neoliberal politikaların çok sadık ve istikrarlı uygulayıcısı olmak da kapitalizmin dönemsel krizlerine çare olamıyor. O halde geriye bir seçenek kalıyor o da neoliberal politikalarla vazgeçmeksizin bir yandan bu politikaları derinleştirirken diğer yandan krizin faturasını zamlar ve enflasyonla emekçi halkların sırtına yüklemek. Asıl hedef kapitalistlerin bu krizden de en az zararlı çıkmasını temin etmek. Türkiye'deki siyasi iktidara düşen de sermayedarlara olan sadakatini gereğini en iyi biçimde yerine getirmek. AKP iktidara geldiği günden itibaren küresel ekonomiyle entegrasyonu sağlama çabası içinde. AKP'nin kendine biçtiği misyonsa bu entegrasyonla muhafazakar tutumu bağdaştırmak. Bu misyonun AB, ABD gibi emperyalist birlik ve devletlerin de işine geldiği, bu misyona destek sundukları ortada. AKP tarihsel açıdan görece olumlu bir ekonomik tabloda iktidara gelip, iktidara gelişinde de sonrasında da muhafazakarlığa yatkın yoksul halk kitlelerinin desteğini almış ve yelkenini de ABD ve AB'den aldığı destekle doldurarak sermayenin lehine dümenini kırmış tam yol ilerleyen bir siyasal öznedir. Yer yer Türkiye devletinin özgün oligarşik yapısından dolayı devlet içindeki egemenler arası hegemonya savaşında nasibini alarak kimi tokatlar yemiş olsa da sermayenin ve liberal kesimlerin desteğini almayı uzunca bir iktidar süresince sürdürebilmiştir. Bu desteğin küresel ekonomiyle entegrasyonun gereği olan neoliberal politikaları tavizsiz yerine getiriyor olmasıyla yakından ilintili olduğu bilinmektedir. AKP'nin kimi hamlelerinde yediği tokatlarla kendine ayar çekmekteki başarısı da bilinen bir gerçek. Bu ayarı çok kolayca çekebiliyor olması aslında onun da çizmeye çalıştığı imajın tersine tam da devlet partisi olmasıyla ilgili. Yediği kimi tokatlardan sonra militarizmle, orduyla barışık olması gerektiğini kolayca kavramıştır, Dolmabahçe mutabakatıyla bu barışıklığını perçinlemiştir. AKP'nin zorluk çıkarmadan uzlaşa-

bilmesi salt bir boyun eğiş değil kendisinin de bir parçası olduğu oligarşinin içindeki egemen güçler arasında, Kürt sorununa yaklaşım noktasında tam bir fikir birliği olmasıyla bağlantılı bir durumdur. AKP iki yüzlülüğünün gereği, bir yandan demokrat rolüne bürünürken öte yandan Şemdinli'de, Şırnak'ta, Newroz'larda, 1 Mayıs'ta takındığı tutumla, orduyla uyum içinde operasyonlara yolvermesiyle, 301 gibi, Terörle Mücadele Yasası gibi, Polis Vazife ve Selahiyet Yasası gibi bir çok antidemokratik uygulamaya imza atmıştır.

Liberal kesimlerin AKP'nin ekonomik uygulamalarıyla bir sorunu yoktur. Onlar AB ile bağlantılı olarak AKP'nin izlediği ekonomik politikalara olumlu yaklaşmaktadırlar. Hatta liberaller bu uyumdan dolayı demokratik açılımı da AKP'den beklemekte ve ona bu misyonu biçmekte AB ile omuz omuza vermişlerdir. Yer yer onun muhafazakarlığını bile rasyonalize etme çabasını sürdürmüşlerdir.

AKP gerek orta ölçekli gerekse tekeli sermayenin ve onların temsilcileri olan MÜSİAD'ın, TÜSİAD'ın desteğini alan bir parti olarak, sermayenin talepleri doğrultusunda emek düşmanı politikalarını "başarıyla" icra etmektedir.

AKP 3 Kasım seçimlerinde yoksulların oyunu alırken, 22 Temmuz seçimlerinde yoksul kesim yanısıra orta gelir düzeyindeki kesimlerin de oyunu almayı başarmıştır. 27 Nisan muhtırası ve cumhurbaşkanlığı krizinin de katkılarıyla mağdur demokrasi oynayan AKP oy kullanan her iki kişiden birinin seçimi olmayı başarmıştır. Bunda AKP'nin sadaka dağıtıcılığının kepçeyle aldığı kaşıkla dağıtmasının ya da diğer bir tabirle önce kaybettirip sonra buldurarak sevindirme taktiklerinin payı vardır. Ancak son seçimlerde AKP özellikle seçime öngelen dönemde belirgin bir şekilde öne çıkan askeri vesayete tepki oyuyla kitle desteğini artırmıştır. Tüm bunların yanısıra tarikatçılık, ümmetçilik propagandalarıyla da kesistirdiği Kürt sorununu çözmek istediği imajını yaratarak Kürt seçmenden de oy kapmayı başarmıştır.

AKP'nin sermayeden, emperyalistlerden ve liberallerden aldığı destek uyguladığı ekonomik politikalar açısından son derece olağandır. Olağan olmaması gereken ise emekçi, yoksul kitlelerin ve Kürt halkının oy desteğidir. İşte tam da bu noktada biz sosyalistlerin eksikliği söz konusudur. Sosyalistlerin ve emek örgütlerinin örgütsüzlüğü, bizim seslenmemiz ve harekete geçirmemiz gereken kitleyi AKP'nin oy tabanı haline getiriyor. Bu kitleyi gerçek adresine yönlendirmek görevi sosyalistlerin önünde durmaktadır. O halde AKP'ye oy veren emekçi kitlelerin örgütlenmesinin önündeki perdenin öncelikle aralanması gerekmektedir. Bu perde en başta Kürt ve Türk emekçilerini ve yoksullarını ikiye bölen ortak mücadelesini engelleyen Kürt sorunudur. Bu sorunun demokratik çözümü yolunda atılacak her adım aynı zamanda manzaranın tüm çıplaklığıyla ortaya çıkmasına doğru atılmış bir adım olacaktır. Bundan dolayıdır ki Kürt sorununda çözümsüzlüğü dayatan güçlere başta militarizm olmak üzere okun sivri ucunu çevirmek izlenecek yol ha-

ritasının en önemli parçasıdır. Burda dikkat edilmesi gereken oligarşinin bütünlüğünü gözden kaçırmamaktır. AKP oligarşik devletin bir parçasıdır. Oligarşik devlet içindeki hegemonya kavgalarının da bir parçasıdır. Zaten ısrarla bunu ispat etmeye çalışma çabası içindedir. Newroz'daki, 1 Mayıs'taki tutumu emekçilere ve Kürt özgürlük hareketine ve onun temsilcilerine yaklaşımıyla rüştünü ispatlamaya soyunmuştur. AKP'ye dönük kapatma davası oligarşi içindeki egemenler arası hegemonya kavgasının bir sonucudur. %47 oy almış bir hükümet partisini kapatmaya ve cumhurbaşkanını ve başbakanı siyasi yasaklı yapmaya kalkışan yargı bürokrasisi rejimin temel değerlerini bahane ederek sivil siyaseti hizaya sokmaya çalışırken, AKP de bu sorunu aşma yöntemini kendisinin aslında oligarşinin ne denli sadık bir bileşeni olduğunu ispatlamakta, o kampa kurduğu çadırı sağlamlaştırmakta görmektedir. O halde okun sivri ucunu militarizme çevirmek, aynı zamanda AKP oy tabanına da AKP'nin teşhir edilmesiyle doğru hedefe kitlenebilir. Bu teşhir onun emek düşmanı politikaları, Kürt sorununda çözümsüzlüğün uygulayıcısı olması ve emperyalistlerle tam bir işbirliği içersinde olmasının gözler önüne serilmesiyle sağlanabilir.

Militarizme karşı mücadele, Kürt sorununda çözümsüzlüğe karşı mücadele ve emek düşmanı politikalara karşı mücadele enternasyonalist sosyalistlerin öncelikli hedefidir. Ancak şu gerçeği gözden kaçırmamak gerekir ki o da bugün verili durumu aşmanın yöntemi bu üç mesele etrafında bir güç birliğinden geçmektedir. Bu güç birliğinin merkezine de Kürt ve Türk emekçileri, enternasyonalist sosyalistler ve Kürt özgürlük hareketi oturmalıdır. Bu merkez ise en geniş toplumsal güçlerin tüm demokratik talepleri kapsanmak üzere genişletilmelidir. Bu cephenin merkezini oluşturacak güçlerin stratejik bir perspektifle yanyana gelmesi, ancak en geniş cepheyi birlikte oluşturduğumuz kimi toplumsal kesimlerin ise meseleye stratejik olarak yaklaşmıyor olması projeyi zayıflatan bir unsur değildir. Salt papaza göre rota çizmiyorsak, ortaklaşa çizdiğimiz rotada olmak papazın kendi sorunudur, ki bu rota da olmazsa olmazlarımız olacaktır. Örneğin bunlardan birisi Kürt sorununda demokratik çözümdür. O halde stratejik olanla taktiksel olanı birbirine karıştırmamak gerekir. Liberallerle askeri vesayet karışıklığı konusunda anlaşılıyor olması, emek düşmanı neopolitikalarda, AB meselesinde, hatta onların ehilleştirilmiş Kürt çözümü yaklaşımlarında taban tabana zit yaklaştığımız gerçeğini değiştirmiyor.

Kim kimdir? Ne nedir? sorularının cevapları açıklıkla yerli yerine oturtulursa, kiminle ne yapılabileceği konusunda muğlaklıktan kurtulunur.

Biz enternasyonalist sosyalistler açısından bu birlikteliğin değeri iki halkın demokratik halk devrimini hedefleyen mücadele birliğine hizmet etmesinden gelmektedir.

Taktiksel yanyana gelişler politik konjonktürün gereğidir, stratejik olansa demokratik halk devriminin gereğidir.